

Euregiorally 2023

Op zijn elf en dertigst.

Na een onrustige nacht bij de Bootsclub Nordhorn stappen we uit onze tent. Het is tijd voor het aangeboden ontbijt! Dit bestaat uit broodjes met divers beleg, koffie en/of thee en overige koude dranken. Het ontbijt is prima. Tegelijkertijd maken we al even kort kennis met de medekanovaarders, die zowel uit Duitsland als uit Nederland komen.

Na het ontbijt volgt in het Duits de briefing voor de Euregio Kano Rally. We kunnen niet alles goed verstaan. Het blijkt dat de eerste ca. 5 km vanaf Nordhorn tot voorbij de Nederlandse grens zeer slecht bevaarbaar is door werkzaamheden e.d. De Duitse kanojeugd had dit traject verkend en ze moesten 6! keer overdragen in de 'dreckige' grond. Vandaar dat dit stuk kanaal wordt overgeslagen en we met alternatief vervoer, waarin ook onze kanokar een rol speelt, naar het startpunt in Nederland worden gebracht.

Door het extra benodigde vervoer starten we later dan gepland door het rechte kanaal naar Almelo. Het varen valt nogal tegen, want in het 30 km aan te bevaren kanaal moeten we maar liefst 11 keer uit de kano om over te dragen!

Daar komt nog bij dat de uit- en instapplaatsen ook behoorlijke uitdagingen zijn. Soms is er een vlondertje, maar vaak ook niet. Sommige vlonders zijn onbruikbaar door het oude harde riet er vlak naast. Het is duidelijk dat er van tevoren geen onderhoud is gepleegd. Ook zijn de taluds nog behoorlijk stijf met een hoogteverschil van meerdere meters. En bij een zwanennest moeten we uit de buurt blijven.

Het dragen van de kano's is ook nog een dingetje: vaak behoorlijk lang, soms wel meer dan honderd meter. Ook moeten drukke wegen worden overgestoken, zonder dat er verkeersregelaars aanwezig zijn. Uitkijken dus!

Omstreeks 13.00 uur is er een lunchpauze bij de Sluis van Agelo, een overdraagpunt. Dit maal hebben we Nederlandse belegde broodjes en keuze uit diverse warme en koude drankjes.

Daarna komt Almelo vrij gauw in zicht. Na de laatste overdraging varen we door het centrum van Almelo naar het eindpunt op het Indiëterrein (het Stads Lab). Hier was vroeger textielindustrie gevestigd en er is vrij recent een haven gegraven. Het is het eindpunt van de tocht.

Daarna moet er nog ruim een uur worden gewacht (met koffie op terras) op de laatste 2 peddelaars in een Canadese kano. Deze 2 mannen krijgen terecht applaus voor hun zware tocht.

Na de terugreis naar Nordhorn hebben we even kort de tijd om ons op te frissen voordat de barbecue begint. Er wordt nagepraat over de tocht en overige kano-ervaringen worden onderling uitgewisseld.

Ook de barbecue is weer goed verzorgd en wordt gratis aangeboden! Een vrijwillige bijdrage, om het evenement in de toekomst opnieuw te kunnen organiseren, kan in een grote hoed worden gelegd. En dat hebben we gedaan.

Roelof Grondsma

Weekend Nordhorn vaardag 2: rondje Nordhorn.

Gevaren afstand ongeveer 12 km.

De kanovereniging waar we verbleven bood ons aan een tocht te leiden door de omgeving van Nordhorn.

Er kwam een gids en er voeren ook enkele leden uit Nordhorn mee. Ze hadden wildwaterkanos bij zich, dus krabden wij ons eerst wel even achter de oren. Wat gaan we doen?

Met een man of 15 gingen we op pad. Vanaf de Vechtsee draaiden we gelijk het stadje in. Nordhorn is eigenlijk een eiland tussen twee armen van de Vecht in. Het was eens een welvarende fabrieksstad. Tussen de nieuwe gebouwen zie je dan ook oude fabrieksgebouwen staan. Het riviertje kronkelt gezellig door de binnenstad. We slalommen hier en daar dan ook om de waterfietsen heen die we veelvuldig tegenkomen.

In een bocht wordt er opeens gestopt en zie ik de clubbootjes in een kanogoot pardoos naar beneden gaan. Is het ook de bedoeling dat wij dat gaan doen? Iedereen gaat, dus ik ook maar. Angstvallig houd ik mijn dure peddel boven de betonnen goot. Gelukkig gaat de kano vanzelf in de stroom naar beneden zonder stoten. Eigenlijk best leuk is mijn ervaring, 5 meter lager.

We volgen wat kilometers de Vecht naar de buitenkant van de stad. De wal is er hoog, maar we moeten toch ergens uit de kano. Overdragen naar het Eems-Vechtkanaal. We sjoeren de kano's omhoog en volgen nu een pad. We waren al overdragingen gewend, nu volgden we een boerenpad van 1,5 km. Halverwege liep mijn leuke wiel nog van mijn karretje. Gelukkig had ik een nieuwe borg-ring bij me. Ook dit kwam weer goed.

Aangekomen bij het kanaal was er nog een mooie oude dubbele sluis te zien. Daar gingen we weer terug via het kanaal de stad in tot vlak bij de kanovereniging. Eenmaal weer op het meer kreeg Geertjan inspiratie. Hij trotseerde het koude water met enkele eskimoteer oefeningen, die natuurlijk slaagden. Marleen, Sjouke en Leo lieten zich niet kennen en namen ook een frisse duik. Handig, want dan konden we gelijk de kano schoonmaken van alle modder van de vorige dag.

In de avond zijn we lekker uit eten gegaan, en hebben we gewandeld in dit gemoedelijke stadje. Volgens mij ook leuk om zonder kano heen te gaan:

<https://www.geheimoverdegrens.nl>

Ook deze dag was het erg gemoedelijk bij de kanovereniging. We hebben hun gebouwen en materiaal nog bewonderd. En overdag en in de avond hadden we de beschikking over de douches, keuken, kantine en een loungeruimte. Er was gratis bier beschikbaar van de plaatselijke brouwer. Wat een weelde. We hebben het ons laten welgevalen, deze gastvrijheid. Dat snap je!

Leo W.

Nordhorn, maandag 1 mei.

Het loopt wel eens anders, zo ook vandaag.

De afspraak om vandaag te varen op de Vechte van Schutterf naar Nordhorn, is aangepast. De tocht met Canadese kano's ging niet door, i.v.m de lagere waterstand en er was enige twijfel of wij dat wel konden.

Het alternatief was met 1 persoonskajaks van de bootsclub, maar nu was de organisatie ongerust of er wel genoeg boten waren, want er waren voor de eigen leden al 30 nodig. En ja jammer, die gingen voor.

Nog een alternatief was, dat we met onze eigen kajaks zouden varen en dan vanaf Brandlecht, want dat was niet zo woest, en voor ons goed te doen, vond men daar. Nou, ik had mijn bedenkingen en was een beetje achterdochtig geworden na ons avontuur van gisteren, over de vistrap. Ze hebben wel humor daar hoor!

Inmiddels hebben we zelf maar een alternatief bedacht. We gaan met onze eigen kajaks, we varen de Vechte op, tot de eerste stroomversnelling een afstand van 6 km. We konden dan even de sfeer proeven.

Mooi om het geluid van de stroomversnelling te horen en te zien hoe de stromingen in het water liepen. Ook best leuk om je even mee te laten voeren in dit stromende water, op het eind van de stroomversnelling. De stroomversnelling was niet iets, om hier met onze kajaks af te dalen. In gedachten hoorde ik hem al over de stenen bonken.

Dan ons volgende alternatief, al weer één, even eten op het terras van de bootsclub. Wat een gastvrije mensen, we mochten alles in de keuken gebruiken. Daarna nog een rondje stad zoals zondag, maar dan lekker rustig, niet de vistrap af, maar naar recht de stad in. We waren niet alleen op het water. Een stroom van trappende waterfietsers kwam ons tegemoet. De aanlegplek bij het terras was ook bezet en dit maakte de keus om door te varen naar de bootsclub al een stuk makkelijker. Het gevoel van inpakken, opladen en naar huis, kreeg de overhand.

Alles was droog en opgeruimd en dan op weg voor de 163 km naar Joure. Prima rit, lekker rustig onderweg en 1 stop bij een tankstation, want er moest bij mij wel even een espresso in.

Om 16.40 arriveerden we weer in Joure, daar opruimen en afsluiten met een kop koffie en met de laatste stroopwafels van Marleen.

Leo M.

